

JESSICA FELLOWES

Υπόθεση Μίτφορντ  
ΧΑΡΙΣΜΑΤΙΚΟΣ, ΝΕΟΣ & ΝΕΚΡΟΣ

μετάφραση  
Αργυρώ Μαντόγλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ



*Για τον Σάμνον*



# Κεφάλαιο 1

1925

ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ στη ζωή κάθε παιδιού που σηματοδοτεί οριστικά τη μετάβασή του στην ενήλικη ζωή. Αυτή η στιγμή δεν είχε φτάσει ακόμα για την Πάμελα Μίτφορντ, που έτρεμε αναστατωμένη στα σκαλιά ενός σπιτιού στο Μείφεαρ. Η νύχτα ήταν κρύα και ο αέρας τσουχτερός, αλλά ήταν μάλλον το τρακ που την έκανε να τρέμει. Δίπλα της η Λουίζα Κάνον είχε απόλυτη επίγνωση πως η ξανθομαλούσα Πάμελα θα ήταν εύκολο θύμα στο άντρο των λιονταριών στα ενδότερα.

«Πες στην Κόκο να έρθει να με πάρει», είπε η Παμ, με την πλάτη στραμμένη στην πόρτα. «Δεν θέλω να με οδηγήσεις εσύ μέσα. Δες κι είμαι κάνα μωρό».

«Είμαι υποχρεωμένη να το κάνω. Υποσχέθηκα στη μητέρα σου πως θα σε συνοδεύσω. Επιπλέον, κανένας εδώ δεν ξέρει πως είμαι η παιδοκόμος σου», της είπε η Λουίζα, και δεν ήταν η πρώτη φορά. Το ταξίδι από το Άστοχολ Μάνορ του Οξφορντσάιρ μέχρι το Λονδίνο ήταν μακρύ, παρά τη γνώριμη διαδρομή με το τρένο και το ταξί που είχε εμφανιστεί στον σταθμό του Πάντινγκτον αμέσως μόλις πάτησαν εκεί το πόδι τους.

«Σε παρακαλώ. Πήγαινε να φέρεις την Κόκο».

Η Κόκο ήταν η Νάνσι, η μεγαλύτερη από τις έξι αδελφές και τον έναν αδελφό των Μίτφορντ. Η Λουίζα εργαζόταν για την οικογένεια εδώ και πέντε χρόνια κι έπιανε στον αέρα τα παρατσούκλια που χρησιμοποιούσαν μεταξύ τους σαν να μετέφραζε από γλώσσα που γνώριζε καλά. Απρόθυμα χτύπησε το κουδούνι κι ένα κορίτσι που έμοιαζε με τη Λουίζα άνοιξε την πόρτα αναπάντεχα γρήγορα. Είχαν το ίδιο ύψος περίπου, ίδια ανοιχτοκάστανα μαλλιά, αν και τα δικά της ήταν σηκωμένα ψηλά μέσα σ' ένα διχτάκι, κι ένα φόρεμα που έδειχνε καλοραμμένο μα πολυφορεμένο, αποφόρι πιθανόν, όπως ήταν άλλωστε και το φόρεμα της ίδιας της Λουίζα, που κάποτε ανήκε στη Νάνσι. Το καθαρό πρόσωπό της έδειχνε κουρασμένο, αλλά οι φακίδες πάνω στη μυτούλα της της χάριζαν λίγη ζωντάνια. Πρόσεξε την πλάτη της Πάμελα που ήταν γυρισμένη σε εκείνη, και οι δυο υπηρέτριες αντάλλαξαν ένα βλέμμα αναγνώρισης της κοινής τους μοίρας.

«Καλησπέρα!» είπε η Λουίζα. «Θα μπορούσατε να μου πείτε αν η δεσποινίς Νάνσι Μίτφορντ είναι εδώ, παρακαλώ;»

Η υπηρέτρια πήρε μια έκφραση σαν να ήταν έτοιμη να βάλει τα γέλια. «Να ρωτήσω ποια είστε εσείς που ρωτάτε», είπε με μια προφορά που η Λουίζα αναγνώρισε αμέσως πως προερχόταν από την κάτω πλευρά του ποταμού.

«Είναι η αδελφή της, η δεσποινίς Πάμελα», είπε η Λουίζα. «Μόνο που δεν θέλει να έρθει μέσα μαζί μου κι εγώ δεν θέλω να την αφήσω να περάσει μέσα μόνη της. Μπορώ να μπω να μιλήσω στη δεσποινίδα Νάνσι;»

Η κοπέλα ένευσε καταφατικά και κράτησε την πόρτα ανοιχτή. «Ακολουθήστε με».

Στον διάδρομο της έδειξε μια πόρτα κι έπειτα εξαφανίστηκε πίσω από μια άλλη. Η Λουίζα θεώρησε πως ήταν

περίεργο που δεν τη συνόδευσε μέσα ως είθισται, αλλά σε λίγο κατάλαβε τον λόγο. Σε ένα καθιστικό με χαμηλό φωτισμό υπήρχαν δύο μεγάλες παλιές πολυθρόνες μπροστά από τη φωτιά που τριζοβολούσε και πετούσε σπίθες.

Από κάθε πολυθρόνα ένα λεπτό χέρι ήταν απλωμένο προς το μέρος του άλλου. Το πρώτο ήταν μιας γυναίκας ντυμένο με ένα μεταξωτό μαύρο γάντι μέχρι τον αγκώνα, το άλλο ήταν ένα αντρικό χέρι, που ο καρπός του ήταν καλυμμένος με κολλαριστή λευκή μανσέτα και το μανίκι ενός σμόκιν, ενώ φορούσε ένα βαρύ χρυσό δαχτυλίδι με σφραγιδολίθο. Και οι δύο έπλεκαν τα χέρια τους παιχνιδιάρικα σαν να έπαιζαν σε κουκλοθέατρο, το αντρικό χέρι να ορμά και να υποχωρεί, το γυναικείο να αγγίζει ελαφρά και να αποσύρεται, αφήνοντας όμως το αντρικό να το ξαναπιάσει εύκολα.

Η Λουίζα παρακολουθούσε τη σκηνή για αρκετές στιγμές, όταν το κεφάλι που ανήκε στο γαντοφορεμένο χέρι φάνηκε από το πλάι της καρέκλας. Το σοκ που είχε νιώσει η Λουίζα όταν είχε πρωτοδεί το κοντό καρέ κούρεμα της Νάνσι είχε υποχωρήσει και είχε αρχίσει πια να το θαυμάζει. Το πρόσωπο της Νάνσι δεν ήταν συμβατικά όμορφο, όμως διέθετε γοητεία, είχε αυτό που οι κριτικοί του κινηματογράφου αποκαλούν «τριανταφυλλένια χείλη», ανασηκωμένη μύτη και μεγάλα στρογγυλά μάτια, που τώρα ήταν μισόκλειστα, εστιασμένα πάνω στην πάλαι ποτέ παιδοκόμο τους. Η Λουίζα κατέγραφε εκείνο το αναμενόμενο μείγμα αγάπης και αγανάκτησης.

«Με συγχωρείτε, δεσποινίς Νάνσι», είπε η Λουίζα. «Έρθα για να σας ενημερώσω απλώς ότι η δεσποινίς Πάμελα είναι εδώ».

Τότε ο άντρας στράφηκε. Το πρόσωπό του ήταν γεμάτο

γωνίες, τα μαλλιά του χτενισμένα τόσο επίπεδα και με τόση γυαλάδα, που έμοιαζαν με φύλλο χρυσού πάνω στο κρανίο του. Ο Σεμπάστιαν Άτλας. Είχε έρθει στο Άστυολ Μάνορ με τη Νάνσι μερικές φορές, παρότι ο λόρδος Ρεντοντέιλ εκνευριζόταν μόλις τον έβλεπε, κάτι που διασκέδαζε την κόρη του και δυσαραστούσε τη σύζυγό του λαίδη Ρεντοντέιλ, αν και εκείνη το εκδήλωνε ελάχιστα. Αν ο λόρδος Ρεντοντέιλ ήταν φωτιά και λάβρα, η λαίδη Ρεντοντέιλ ήταν πάγος και οργή.

«Ωραία, γιατί δεν περνάει μέσα λοιπόν;» είπε αργόσυρτα ο Σεμπάστιαν και, αφήνοντας τα δάχτυλα της Νάνσι, βυθίστηκε ξανά στην πολυθρόνα. Το άλλο του χέρι απλώθηκε και πήρε ένα ποτήρι με ουίσκι.

Η Νάνσι άφησε έναν θεατρινίστικο αναστεναγμό και σηκώθηκε. Τίναξε το φόρεμά της από τσαλακωμένο μετάξι, που το βάραινε ο ποδόγυρος με εκατοντάδες μικρές χάντρες, με ασπρόμαυρο ζικ ζακ μοτίβο. Ήταν το πιο μοντέρνο φόρεμά της, ίσως και το μοναδικό, και το φορούσε τόσο συχνά, που η νταντά Μπλορ είχε βγει από τα ρούχα της.

«Συγγνώμη, δεσποινίς Νάνσι», είπε η Λουίζα, παίρνοντας στα γρήγορα την απόφαση να χρησιμοποιήσει την προσφώνηση, παρότι πολύ πρόσφατα άρχισαν να τη χρησιμοποιούν για τη Νάνσι. «Αλλά η δεσποινίς Πάμελα δεν ήθελε να τη φέρω εγώ. Πιστεύει πως είναι παιδιάστικο να συνοδεύεται από μια παιδοκόμο».

Κάτι από την παλιά έκφραση της Νάνσι επέστρεψε και χαμογέλασε ανεπαίσθητα στη Λουίζα. «Τι ανοησία...» είπε. «Οι συνοδοί είναι σχεδόν ξανά της μόδας, αλλά πού να το ξέρει».



Η Νάνσι είχε προτείνει στους γονείς της να έρθει η Πάμελα στο Λονδίνο, να πάει μαζί της σε κάνα δυο πάρτι, να γνωριστεί με κόσμο, που θα προσκαλέσουν στα γενέθλια της Παμ τον επόμενο μήνα. «Διαφορετικά», είχε πει η Νάνσι, «θα είναι σαν να τους προσκαλείς στο πάρτι κάποιου ξένου, οπότε είναι φυσικό να σκεφτούν πως είμαστε απελπισμένοι. Τώρα δεν είναι όπως ήταν κάποτε. Είμαστε στο 1925, Φαρβ».

«Δεν καταλαβαίνω τι σημασία έχει τι χρονιά έχουμε». Ο πατέρας της είχε απαντήσει κοφτά.

«Μεγάλη σημασία! Πρέπει να συναναστρέφεις τους κατάλληλους ανθρώπους, δεν μπορεί έτσι στα ξαφνικά να προσκαλείς κόσμο».

«Αν και αυτό δεν είναι και απόλυτο», τόνισε αργότερα η Νάνσι στη Λουίζα.

Στον «κόσμο» δεν άρεσε τίποτα περισσότερο από το να εμφανίζεται ξαφνικά στα μέρη όπου ο οίνος έρεε ελεύθερα, ενώ υπήρχε και η προοπτική για έναν τρελό χορό. Ήξεραν πως αυτοί ήταν το επίκεντρο κάθε συγκέντρωσης και πως όλοι οι άλλοι ωχριούσαν μπροστά στη δική τους λάμψη. Η Λουίζα γνώριζε πως μπορεί τα γενέθλια να ήταν της Πάμελα, ωστόσο η Νάνσι σχεδίαζε να κάνει το πάρτι δικό της.

Το πλάνο γι' αυτή τη συγκεκριμένη βραδιά ήταν γεύμα στο σπίτι της λαίδης Κέρτις, μητέρας του Άντριαν και της Σάρλοτ. Η Νάνσι είχε συναντήσει τον Άντριαν μέσω του Σεμπάστιαν, το καλοκαίρι, στο *Eights Week* στην Οξφόρδη, την ετήσια κωπηλατική ρεγκάτα, τη μοναδική περίπτωση που το γυναικείο φύλο γινόταν δεκτό εντός των

πέτρινων τειχών του πανεπιστημίου, στο δείπνο της διοργάνωσης. Η Νάνσι είχε πάρει μαθήματα γιουκαλίλι μόλις πριν από λίγους μήνες, και όπως είχε πει στη Λουίζα, είχε μαγέψει τους άντρες σαν να ήταν γητεύτρα φιδιών από το Μαρακές.

Αφού πήραν την Πάμελα από τα σκαλιά της εισόδου, οι τρεις τους πέρασαν στο χολ. Η υπηρέτρια είχε εξαφανιστεί, αλλά ο ήχος της τζαζ από το γραμμόφωνο ακουγόταν από ψηλά.

«Πρέπει να έρθεις κι εσύ;» Η Πάμελα ψιθύρισε στη Λουίζα καθώς ανέβαιναν τη στενή σκάλα με προσοχή, ενώ η μεγαλύτερη αδελφή προπορευόταν. «Με συνοδεύει η Νάνσι».

«Το υποσχέθηκα στη λαίδη Ρεντοντέιλ», υπενθύμισε η Λουίζα. Μάλλον λυπόταν το κορίτσι που νωρίτερα το είχε ακούσει να κλαίει πνιχτά στο μπάνιο, προτού βγει κρατώντας ένα κουμπί στο χέρι του, το οποίο είχε φύγει από το κούμπωμα της φούστας της. Η Πάμελα δεν είπε τίποτα, απλώς το έδωσε στη Λουίζα, η οποία παρέμεινε σιωπηλή, πήρε μια βελόνα με κλωστή και το έραψε, όρθια μπροστά στο κορίτσι που υπέφερε από έναν μικρό λόξιγκα.

Καθώς ανέβαιναν, η Λουίζα προσπάθησε να προετοιμαστεί για όλα αυτά που την περίμεναν. Η μικρή επαφή που είχε με τους φίλους της Νάνσι στο Άστχολ δεν ήταν αρκετή για να της φανερώσει πώς θα ήταν στο φυσικό τους περιβάλλον, ελεύθεροι να ενδώσουν στις συνήθειες της Νέας Εποχής. Μπαίνοντας στο δωμάτιο, αισθάνθηκε πως βρέθηκε στις κοσμικές σελίδες του περιοδικού *Tatler*, αλλά με χρώμα. Χρειάστηκε λίγη ώρα μέχρι να προσαρμοστούν τα μάτια της στη θολή εικόνα των νεαρών αντρών και γυναικών,

με τα χαρακτηριστικά τους να αναδεικνύονται από τις τρεμάμενες φλόγες της φωτιάς και από τις λάμπες Tiffany που ήταν σκόρπιες σε διάφορα σημεία μέσα στο δωμάτιο. Το μάτι της έπεφτε πάνω σε διάφορες λεπτομέρειες: μια κηλίδα από κόκκινο κραγιόν πάνω σ' ένα άδειο ποτήρι· τσιγάρα σε μακριές πίπες που απειλούσαν να καφαλίσουν όποιον στεκόταν σχετικά κοντά· κορδέλες στα μαλλιά με φανταχτερά φτερά και μοβ κάλτσες που αποκαλύπτονταν κάθε φορά που ένας άντρας σταύρωνε τα πόδια του. Το πλήθος είχε καταπνίξει την Πάμελα, όπως το κήτος τον Ιωνά, έτσι η Λουίζα βρήκε μια καρέκλα κολλημένη στον τοίχο, από όπου μπορούσε να έχει τον νου της στο κορίτσι που είχε αναλάβει να συνοδεύσει και στους φίλους της Νάνσι.

Ακουμπώντας στο τεράστιο τζάκι για να στηρίζεται, ο Άντριαν έτεινε το ποτήρι του για λίγο ακόμη ούισκι, αγνοώντας παντελώς τον νεαρό που το σερβίριζε. Η Λουίζα τον αναγνώρισε από τις φωτογραφίες του που είχε δει στις εφημερίδες, συνήθως κάτω από κάποιον σκανδαλώδη τίτλο για τα καπρίτσια των «Νεαρών Φωστήρων» και από τις περιγραφές της Νάνσι. Η βροντερή φωνή του ήταν μια έκπληξη· δεν έμοιαζε να ανήκει στο κορμί του που ήταν λεπτό σαν φίδι. Τα σκούρα κυματιστά μαλλιά του δεν είχαν στρώσει τελείως από την κρέμα που είχε βάλει, ενώ τα ανοιχτογάλαζα μάτια του, παρότι θολωμένα, ήταν στυλωμένα στον λαιμό της Νάνσι που πλησίαζε κοντά του. Το παπιγιόν του είχε λυθεί και υπήρχε ένας υγρός λεκές στο μπροστινό μέρος του πουκάμισού του από κάποια απροσεξία με το ποτό του. Η Λουίζα ήξερε πως θεωρούσαν τον Άντριαν κελεπούρι· αν ερχόταν στο πάρτι της Πάμελα, θα έρχονταν και όλοι οι άλλοι. «Ποια μου φέρνεις, αγάπη μου;» ρώτησε ο Άντριαν

απευθυνόμενος στη Νάνσι, αλλά κοιτάζοντας κατάματα τη μικρότερη αδελφή. «Αυτό μοιάζει με αμνό επί σφαγή, το κακόμοιρο». Γέλασε και στράγγισε το ποτήρι του.

«Αυτή είναι η Πάμελα», είπε η Νάνσι. «Είναι μόλις δεκαεφτά χρόνων, συνεπώς είναι αρνάκι ακόμα. Με το μαλακό, Άντριαν». Του έριξε μια ματιά και η Λουίζα κατάλαβε πως εννοούσε το αντίθετο.

Η Πάμελα άπλωσε το χέρι της και είπε με όσο το δυνατόν πιο μεγαλίστικη φωνή: «Πώς είστε, κύριε Κέρτις;» κι αυτό τον έκανε να λυθεί στα γέλια.

«Πόσο παλιομοδίτικο...» είπε κάνοντας πέρα το χέρι της. «Δεν μιλάμε έτσι, αγαπητή μου. Να με λες Άντριαν. Τι να σου φέρουμε να πεις;» Στράφηκε και χτύπησε την πλάτη του άντρα που κρατούσε το μπουκάλι με το ουίσκι, αλλά τον διέκοψε το μουρμουρητό μιας γυναίκας που καθόταν σε μια καρέκλα παραδίπλα. Είχε ακατάστατες μπούκλες, μακριές και φουντωτές, και παρότι τα μάτια της ήταν καστανά και όχι γαλάζια όπως τα δικά του, είχε κάτι από τα χολωμένα χείλη του Άντριαν.

Ήταν και εκείνη λεπτή και τα μήλα του προσώπου της μαρτυρούσαν αιώνες εκλεκτικής αναπαραγωγής και καταγωγής.

«Παρακαλώ, αγνοήστε τον αδελφό μου», είπε. «Είναι πολύ βαρετός και αφόρητα αγενής. Είμαι η Σάρλοτ, επί τη ευκαιρία».

«Είμαι η Πάμελα». Δεν πρόσθεσε τίποτε άλλο και στάθηκε αμίλητη. Εκτός από μερικούς μήνες στη Γαλλία, η Πάμελα είχε περάσει όλη τη ζωή της στα παιδικά δωμάτια, παρέα με τις αδελφές της και τον αδελφό της ή την νταντά της και τη Λουίζα. Τώρα ήταν σε αχαρτογράφητα νερά.

«Έλα, κάθισε εδώ», είπε η Σάρлот που σηκώθηκε από την καρέκλα και πήρε δυο ποτά από έναν δίσκο, δίνοντας το ένα στην Πάμελα. Η Πάμελα πήρε το ποτήρι ευχαριστώντας την και κατέβασε μια μεγάλη γουλιά. Παραλίγο να πνιγεί, κι όταν σκούπισε το στόμα της με το πίσω μέρος του χεριού της, πασαλείφτηκε με το κραγιόν που είχε τολμήσει να φορέσει μέσα στο ταξί.

«Αχ, τι βλακεία!» αναφώνησε, κι αυτό έκανε τη Σάρлот να γελάσει πνιχτά.

«Είσαι γλυκούλα», είπε η Σάρлот. «Έλα εδώ, έχω ένα μαντιλάκι, έλα να σε καθαρίσω λιγάκι. Παραδέξου το, ήταν αστείο».

Η Πάμελα έγνεψε καταφατικά με ανακούφιση και άφησε κι εκείνη ένα γελάκι.

Η Σάρлот σκούπιζε ακόμη το πιγούνι της Παμ, όταν σταμάτησε ξαφνικά και κοίταξε τη Νάνσι. Η Λουίζα είδε πως κούρδιζε ένα ρολόι που ήταν στημένο πάνω στο γείσο του τζακιού.

«Έχει σταματήσει;» ρώτησε η Σάρлот.

Η Νάνσι κοντοστάθηκε και έκλεισε το μάτι με νόημα. «Η ώρα του πάρτι...» είπε. «Πάντα βάζω τα ρολόγια πίσω μισή ώρα, για να μας προσφέρω λίγο περισσότερο χρόνο».

«Παράξενο», είπε η Σάρлот και συνέχισε τη δουλειά της.

Η Λουίζα απέστρεψε το βλέμμα της και χάρηκε που είδε την Κλάρα Φίσερ να διασχίζει το δωμάτιο. Η Κλάρα, «η Αμερικανίδα» όπως την έλεγαν οι Μίτφορντ, ήταν σχεδόν συνομήλικη με τη Νάνσι, γύρω στα είκοσι ένα, αλλά ήταν πιο φιλική με την Πάμελα. Οι δυο τους είχαν περάσει κάμποσες ώρες παίζοντας με τους σκύλους στο Άστχολ, συζητώντας για τα διαφορετικά χαρακτηριστικά τους και για το πόσο θα

ήθελαν να μιλούσαν τα ζώα, και προσπαθώντας να φανταστούν τι θα έλεγαν. Η Κλάρα είχε ένα καθαρό και ευχάριστα όμορφο πρόσωπο, ξανθά κυματιστά μαλλιά και ροδαλά σαρκώδη χείλη. Πάντα φορούσε αραχνοϋφαντα φίνα υφάσματα σε ανοιχτόχρωμες αποχρώσεις σαν να ήταν έτοιμη να ξετυλιχτεί όπως ένα τόπι από σιφόν κορδέλα.

Προχώρησε προς την Πάμελα. «Γεια... δεν ήξερα ότι θα ερχόσουν σήμερα».

«Μέχρι την τελευταία στιγμή δεν ήταν σίγουρο», είπε η Παμ. «Ο Φαρβ δεν ήταν και τόσο πρόθυμος».

«Όχι βέβαια». Η Κλάρα χαμογέλασε ειρωνικά. «Δεν τον κατηγορώ. Εδώ είναι ένα τσούρμο έκφυλοι τύποι».

Η Πάμελα κοίταξε τριγύρω. «Εμένα δεν μου φαίνονται και τόσο κακοί».

«Μη σε ξεγελάνε. Θα αλλάξεις γνώμη».

«Κλάρα», είπε η Σάρлот, χωρίς ιδιαίτερη θέρμη στη φωνή. «Μήπως είδες τον Τεντ; Πάντα εξαφανίζεται για να τηλεφωνήσει σ' εκείνη την αξιολύπητη την Ντόλι, έτσι δεν είναι;»

«Ναι. Να, εκεί πέρα είναι». Η Κλάρα κοίταξε προς το τζάκι και ένα τέλεια σχηματισμένο φρύδι ανασηκώθηκε. «Αναρωτιέμαι τι σκαρώνουν εκεί αυτοί οι τρεις».

Δίπλα στη Νάνσι ήταν ο Άντριαν κι ένας άλλος πιο κοντός και πιο μελαχρινός άντρας με μακρύ πιγούνι και μάτια τόσο βαθιά χωμένα στις κόγχες τους, που μετά δυσκολίας μπορούσε κανείς να τα διακρίνει.

Η Κλάρα και η Σάρлот τον είχαν αποκαλέσει Τεντ, αλλά η Λουίζα τον αναγνώρισε από τις εφημερίδες ως λόρδο Ντε Κλίφορντ. Το τρίο έδειχνε μάλλον ασταθές, φώναζαν και γελούσαν πριν προλάβει ο συνομιλητής τους να

ολοκληρώσει την πρότασή του. Η Νάνσι ένωσε πως τα βλέμματα ήταν καρφωμένα πάνω τους, γι' αυτό και στράφηκε και χαϊρέτησε.

«Ελάτε εδώ», είπε. «Σχεδιάζουμε κάτι καταπληκτικό».

Η Σάρλοτ πήγε προς το μέρος τους κάπως απρόθυμα· η Κλάρα ακολούθησε, έπειτα γύρισε για να πάρει μαζί της και την Πάμελα. «Εννοεί κι εσένα».

«Πλησιάστε, φιλαράκια μου», είπε ο Άντριαν. Η φωνή του ακούστηκε δυνατά και ο Σεμπάστιαν εμφανίστηκε υπακούοντας στην προτροπή του και ζύγωσε δίπλα στη Σάρλοτ, ενώ το κεφάλι του ήταν στραμμένο αλλού. Έδειχνε βαριεστημένος, αλλά η Λουίζα ήξερε πως αυτή ήταν μια μόνιμη πόζα της Νάνσι και των φίλων της. Η Λουίζα περίμενε να ακούσει καθώς σχημάτιζαν κύκλο γύρω από το τζάκι. Η φωνή του Άντριαν δεν χαμήλωσε καθόλου, αλλά είχε αρχίσει να επιβραδύνεται και να ψευδίζει, σαν γραμμόφωνο σε λάθος στροφές.

«Ο Τεντ είχε μια θαυμάσια ιδέα. Θα παίξουμε το κυνήγι του θησαυρού».

«Τι, τώρα;» Το στόμα της Σάρλοτ σφίχτηκε περισσότερο. «Δεν ξέρω γιατί συνεχίζεις αυτές τις χαζομάρες».

«Όχι τώρα», είπε ο Άντριαν. «Αυτά τα πράγματα χρειάζονται προετοιμασία. Τον επόμενο μήνα στον χορό της Πάμελα». Χαμογέλασε πλατιά και σήκωσε ψηλά τα χέρια σαν παρουσιαστής σε τσίρκο που είχε μόλις ανακοινώσει πως οι τίγρεις θα κυνηγούσαν τους ακροβάτες.

Η Πάμελα χλώμιασε. «Αχ, δεν νομίζω ότι ο Φαρβ...»

«Πάψε, Γυναίκα». Η Λουίζα πινάχτηκε όταν η Νάνσι χρησιμοποίησε το άσχημο παρατσούκλι που είχαν δώσει στην Παμ χρόνια πριν για να την πειράξουν για τη γεμάτη

σιλουέτα της. «Δεν χρειάζεται να το μάθει. Θα το κάνουμε όταν οι γονείς πάνε για ύπνο. Τότε θα έχουμε όλο το σπίτι στη διάθεσή μας, ίσως και ολόκληρο το χωριό, αν θέλουμε».

«Όχι, καλύτερα να μην έχουμε κανέναν γελοίο δημοσιογράφο μες στα πόδια μας», είπε ο Σεμπάστιαν κοιτάζοντας κατάματα τον Τεντ. Οι εφημερίδες έκαναν πάρτι όταν συλλάμβαναν κάποιον νεαρό αριστοκράτη να κάνει αταξίες σε κυνήγι θησαυρού στο Λονδίνο. Όχι πως δεν τους άρεσε· η Λουίζα θυμήθηκε να λένε πως ο λόρδος Ροδερμίαρ αυτοπροσώπως είχε στείλει μια ενημέρωση στην *Evening Standard*.

Η Κλάρα χειροκρότησε. «Έξω στην ύπαιθρο, εννοείς; Αχ, θα είναι σκοτάδι πίσσα και πολύ τρομακτικό! Τι τέλεια...»

«Ναι», είπε ο Άντριαν, «και η Νάνσι μού είπε πως υπάρχει ένα νεκροταφείο δίπλα στον μαντρότοιχο». Χασκογέλασε και πήγε να γείρει προς τα πίσω, αλλά πρόλαβε και ξαναστάθηκε όρθιος. Η Νάνσι γέλασε μαζί του.

«Θα αποφύγουμε και τα θορυβώδη αυτοκίνητα. Θα τα κάνουμε όλα πεζή. Και ο καθένας μπορεί να γράφει έναν γρίφο, με ένα απλό αντικείμενο ως απάντηση. Ας πούμε όλοι να κι έπειτα μπορούμε να δουλέψουμε ανά ζεύγη».

Έξυπνο σχέδιο για να σιγουρέψει τη συμμετοχή τους στο πάρτι, σκέφτηκε η Λουίζα.

«Ποιος θα είναι ο νικητής;» είπε η Κλάρα.

«Ο τελευταίος που θα στέκεται στα πόδια του», είπε ο Άντριαν.

Κάπως έτσι ο Άντριαν Κέρτις, είκοσι δύο χρόνων, σχεδίασε τον θάνατό του, τρεις εβδομάδες αργότερα.



## Κεφάλαιο 2

Ο ΓΚΑΪ ΣΑΛΙΒΑΝ ήταν στην υποδοχή από τις οχτώ το πρωί και είχε έως τώρα φέρει εις πέρας τρεις υποθέσεις. Μια ηλικιωμένη κυρία η οποία είχε έρθει για να ευχαριστήσει τον νεαρό αστυνομικό που είχε βοηθήσει τον Τιμπλς της να κατέβει από τη στέγη την προηγούμενη μέρα· ένας άντρας που προσήγαγαν λόγω μέθης και ανυπακοής και ο οποίος τώρα κοιμόταν σε ένα κελί· κι ένα χρυσό δαχτυλίδι που είχε βρεθεί στο πεζοδρόμιο της Γκόλντεν Σκουέαρ.

Ο Γκάι είχε καταγράψει επιμελώς τις ευχαριστίες, το περιστατικό της μέθης και το απολεσθέν αντικείμενο, είχε υπογράψει τις αναφορές και τις είχε αρχειοθετήσει, και τώρα καθόταν στο γραφείο πασχίζοντας να μην καμπουριάζει και να μη χασμουριέται ακατάπαυστα. Ήταν δέκα και μισή το πρωί και είχε ακόμα δύο ώρες πριν από το διάλειμμα για το μεσημεριανό και άλλες εφτά για να πάει σπίτι του.

Δεν ήθελε να είναι αγνώμων για τη θέση που είχε πάρει. Αυτός δεν ήταν που λαχταρούσε να γίνει αστυνομικός στη Μητροπολιτική Αστυνομία του Λονδίνου; Ένωθε ακόμα περήφανος όταν γυάλιζε το σήμα του πάνω στο πηλήκιο του και οι μπότες του άστραφταν σαν καθρέφτης, αλλά μερικές

φορές ήταν δύσκολο να δει πού φαινόταν χρήσιμος και πώς θα συνέχιζε την καριέρα του. Ο Γκάι ήταν αστυνομικός – δηλαδή αληθινός αστυνομικός, δεν δούλευε για την αστυνομία των σιδηροδρόμων πια, όπως έκανε παλιότερα– εδώ και τρία χρόνια και αναρωτιόταν πότε θα άρχιζε να εργάζεται ως ντετέκτιβ.

Μια συζήτηση που είχε προσπαθήσει να κάνει πάνω σε αυτό το θέμα με τον προϊστάμενό του, τον επιθεωρητή Κόρνις, ήταν πολύ απογοητευτική πριν καλά καλά την ξεκινήσει. Ο Κόρνις βιάστηκε να υπενθυμίσει στον νεαρό αστυνομικό πως ήταν στο καλύτερο αστυνομικό σώμα του κόσμου, και πως αν ήθελε προαγωγή, έπρεπε να τους δείξει ότι άξιζε να την κερδίσει και όχι να περιμένει να έρθει από μόνη της η επιβράβευση. Ωστόσο, αφού ήταν κλεισμένος σε ένα γραφείο τους τελευταίους εφτά μήνες, ο Γκάι δεν έβλεπε πώς μπορούσε να δείξει πρωτοβουλία. Οι αστυνομικοί που έφερναν τις «υποθέσεις» στο γραφείο δεν ήθελαν κάποιον άλλον στα πόδια τους, και αν ένας πολίτης απευθυνόταν στον Γκάι στην υποδοχή, έπρεπε να παραπεμφθεί σε άλλον αστυνομικό, καθώς δεν επιτρεπόταν στον ίδιο να αφήσει το πόστο του.

Ο Γκάι έστρωσε τα μαλλιά του και καθάρισε τα γυαλιά του για εκατοστή φορά εκείνο το πρωινό. Αναρωτήθηκε αν έφταιγε η όρασή του –τόσο κακή, που δεν του επέτρεψε να πάει στον πόλεμο– που εμπόδιζε τον προϊστάμενό του να του αναθέτει σημαντικές υποθέσεις. Είχε δεχτεί πειράγματα για την ανικανότητά του να αναγνωρίζει πρόσωπα, όταν μια μέρα μπήκε από την κεντρική είσοδο χωρίς τη στολή του ο επιθεωρητής του αστυνομικού τμήματος και ο Γκάι δεν τον αναγνώρισε. Ο Γκάι προσπάθησε να εξηγήσει ότι δεν τον

είχε συνηθίσει με πολιτικά ρούχα κι ότι δεν έφταιγε η όρασή του, αλλά αυτό απλώς έριξε λάδι στη φωτιά. Τότε πώς, σχολίαζαν οι άλλοι, θα εντόπιζε έναν γνωστό εγκληματία αν είχε καμουφλαριστεί; Ο Κόρνις, που είχε ακούσει τη φασαρία, ρώτησε τι είχε συμβεί, και από εκείνη τη μέρα κι έπειτα σταμάτησε τον Γκάι από τις περιπολίες. Τουλάχιστον έτσι φαινόταν η κατάσταση.

Κι ενώ σκεφτόταν αν θα έπρεπε να αρχίσει να οργανώνει την αλληλογραφία με αλφαβητική σειρά ή αν θα ποτίσει το φυτό δίπλα στην είσοδο, η προσοχή του Γκάι αποσπάστηκε από μια νεαρή γυναίκα με στολή που πλησίασε το γραφείο. Η εικόνα αυτή δεν ήταν συνηθισμένη. Υπολόγιζαν πως υπήρχαν περίπου πενήντα γυναίκες σε ολόκληρη την αστυνομία. Πριν από λίγα χρόνια οι ένστολες πήραν τη δικαιοδοσία να προβαίνουν σε συλλήψεις, κι αυτό είχε προκαλέσει μεγάλη αναταραχή στους άντρες. Παρ' όλα αυτά, τις έστελναν συνήθως έξω σε εύκολες δουλειές, να βρουν παιδιά ή γατιά που χάθηκαν. Ο Γκάι δεν είχε μιλήσει ποτέ σε κάποια από αυτές. Είχε δει τη συγκεκριμένη να περιφέρεται μία ή δύο φορές και είχε προσέξει, βεβαίως, το όμορφο χαμόγελό της, αλλά το πιο αξιοπρόσεκτο στοιχείο πάνω της σήμερα ήταν το ντροπιασμένο παιδί που έφερνε, τραβώντας το από το αφτί. Πλησίασε το γραφείο του Γκάι και στάθηκε μπροστά του λαχανιασμένη, με έκφραση μεγάλης αποφασιστικότητας μα και ικανοποίησης από τον εαυτό της.

«Τον έπασα να κλέβει μήλα από το καρότσι στην Αγορά του Σεν Τζέιμς», είπε με τόνο που ο Γκάι κατάλαβε ότι υπονοούσε πως συχνά έφερνε σκληρούς και επικίνδυνους εγκληματίες στο γραφείο του αστυνομικού τμήματος της Βάιν Στριτ. Αποφάσισε να πάει με τα νερά της. «Πάω

στοίχημα πως δεν είναι η πρώτη φορά που το κάνει, έτσι δεν είναι;»

Η αστυνομικός χαμογέλασε σαφώς ικανοποιημένη. «Όχι. Σίγουρα όχι». Η ανάσα της ηρέμησε, αν και δεν άφησε το αφτί του παιδιού. Το αγόρι –έμοιαζε γύρω στα δεκατέσσερα– ήταν μικρόσωμο για την ηλικία του και αδύνατο, θα μπορούσε εύκολα να το είχε σκάσει. Πιθανόν να προτίμησε να ξεκουραστεί σε ένα κελί με λίγη σούπα και ψωμί. «Νομίζω πως καλά θα κάνουμε να πάρουμε τα στοιχεία του κι έπειτα να μιλήσουμε με τον διευθυντή για να δούμε πώς θα προχωρήσουμε».

«Βεβαίως, αστυφύλακα», είπε ο Γκάι, κι αυτό την έκανε να χαμογελάσει με ικανοποίηση ξανά, κάτι που μάλλον του άρεσε. Κορδώθηκε από περηφάνια, σαν γάτα καμαρωτή. Η Λουίζα Κάνον ήταν το τελευταίο κορίτσι που είχε αυτή την επίδραση επάνω του, αλλά έδωξε την εικόνα της από το μυαλό του.

Ο Γκάι έπιασε πάλι δουλειά, σημείωσε το όνομα του αγοριού και τη διεύθυνση, πιθανότατα ψεύτικη, και κάλεσε έναν άλλο αστυφύλακα να τον οδηγήσει στα κελιά. Η αστυφύλακας απαλλάχτηκε αμέσως μόλις ήρθε ο συνάδελφός της και ο Γκάι είδε το πρόσωπό της να σκοτεινιάζει.

«Καλά τα πήγες», της είπε. «Μια σύλληψη ήδη ενώ ακόμα δεν έχει έρθει η ώρα του γεύματος».

«Ναι, έτσι υποθέτω», συμφώνησε θλιμμένη. Ο Γκάι πρόσεξε την κομψή σιλουέτα της, ντυμένη με την άφογα σιδερωμένη στολή της, και τα λεπτά της πόδια σε αταίριαστα χοντρές μαύρες μπότες με κορδόνια. Κοίταξε γύρω της, κι όταν βεβαιώθηκε πως δεν την άκουγε κανείς, είπε: «Να, απλώς...»

«Τι;»

«Ποτέ δεν μου δίνεται η ευκαιρία να κάνω κανονική δουλειά. Ξέρεις, τη δουλειά ενός αληθινού αστυνομικού. Σκέφτηκα πως μπορεί να με άφηναν να τον οδηγήσω εγώ κάτω στα κελιά, αλλά φαντάζομαι, έτσι κι αλλιώς, θα τον αφήσουν ελεύθερο το απόγευμα, ε;»

Ο Γκάι ανασήκωσε τους ώμους και αποφάσισε πως δεν έπρεπε να την ξαποστείλει με μια συγκαταβατική κολακεία.

«Ναι», παραδέχτηκε, «μάλλον αυτό θα κάνουν. Δεν υπάρχουν πολλά ενοχοποιητικά στοιχεία εναντίον του. Αλλά εσύ έκανες αυτό που έπρεπε να κάνεις. Είμαι σίγουρος ότι την επόμενη φορά θα το ξανασκεφτεί».

«Ναι, ίσως. Ευχαριστώ». Ίσιωσε την πλάτη της σαν να ετοιμαζόταν να φύγει, μα γύρισε ξανά προς το μέρος του Γκάι. «Πώς σε λένε, επί τη ευκαιρία;»

«Αρχιφύλακας Σάλιβαν», είπε. Και λίγο πιο ήπια πρόσθεσε. «Αλλά εσύ μπορείς να με φωνάζεις Γκάι».

«Εντάξει», είπε εκείνη. «Κι εσύ να με λες Μέρι. Είμαι η αστυφύλακας Μουν».

«Μέρι Μουν;»\*

«Ναι, ακριβώς, αλλά μη διανοηθείς να αστευτείς... Όπως μπορείς να φανταστείς, μου έχουν κάνει άπειρα αστεία, κάποια επιτυχημένα, κάποια όχι και τόσο».

Την ώρα που γελούσαν με αυτό, ένας άλλος αρχιφύλακας πλησίασε στο γραφείο, αυτή τη φορά από το εσωτερικό του Τμήματος. «Αν εσείς οι δυο δεν έχετε τίποτα καλύτερο να κάνετε από το να χαζογελάτε, μπορείτε να έρθετε στην

---

\* Το όνομα Μέρι ακούγεται ως χαρούμενος και το επίθετο Μουν σημαίνει «Σελήνη».

αίθουσα για ενημέρωση. Ο Κόρνις κάλεσε όσους δεν έχουν αναλάβει περιπολία σήμερα». Απομακρύνθηκε με μεγάλες δρασκελιές και πλεύρισε κάποιον άλλο. Το πρόσωπο της Μέρι φωτίστηκε περισσότερο μόλις άκουσε αυτή την είδηση και πήγε να φύγει, αλλά σταμάτησε και κοίταξε πίσω της.

«Εσύ δεν θα έρθεις;»

«Δεν μπορώ», είπε ο Γκάι. «Δεν επιτρέπεται να αφήσω το πόστο».

«Ούτε για πέντε λεπτά;»

Ο Γκάι κούνησε το κεφάλι κι ένωσε σαν ηλίθιος.

Η Μέρι γύρισε κοντά του. «Να σου πω κάτι – πήγαινε εσύ, θα μείνω εγώ στην υποδοχή. Είμαι σίγουρη πως θα τα καταφέρω, δεν θα έχω πρόβλημα για τόσο λίγη ώρα».

«Ναι, αλλά αν εσύ...»

«Δεν πρόκειται να μ' αφήσουν να κάνω κανονική δουλειά, έτσι κι αλλιώς. Πήγαινε εσύ και θα μου τα μεταφέρεις».

Ο Γκάι προσπάθησε να δείξει διστακτικός για λίγο ακόμα, να της δείξει πως δεν ήταν υποχρεωμένη αν δεν το ήθελε, μα δεν ωφελούσε. Ήθελε απελπισμένα να αδράξει αυτή την ευκαιρία.

Στην αίθουσα της ενημέρωσης επικρατούσε μεγάλος συνωστισμός και ο επιθεωρητής Κόρνις είχε ανέβει στο βήμα και είχε αρχίσει ήδη να απευθύνεται στους αστυνομικούς που άκουγαν με προσοχή. Ο Γκάι γλίστρησε μέσα και στάθηκε στον τοίχο, με τα αφτιά τεντωμένα για να ακούσει. Ο Κόρνις είχε τη φήμη πως ήταν τύραννος αλλά έφερνε αποτελέσματα, οπότε όλοι ανέχονταν την τραχιά γλώσσα του· κάποιοι μάλιστα θεωρούσαν ότι ήταν η πλέον κατάλληλη στο επάγγελμά τους.

«Αν δεν αντέχεις, τι δουλειά έχεις εδώ;» ήταν η μόνιμη επωδός που άκουγε ο Γκάι, αν και ευτυχώς δεν την απηύθυνε κανείς ποτέ στον ίδιο.

Η στολή του Κόρνις ήταν πολύ πιο καλοραμμένη απ' ό,τι θα περίμενε κανείς και κυκλοφορούσε με μια καινούρια Chrysler η οποία ήταν μάλλον ακριβή για κάποιον με τον δικό του μισθό. Υπήρχαν φήμες για αρπαχτές και δωροδοκίες, αλλά τίποτα το συγκεκριμένο δεν είχε βγει στη φόρα και υπήρχε κι εκείνο το αδιάφορο ανασήκωμα των ώμων που ο Γκάι είχε δει συχνά να συνοδεύει αυτές τις φήμες, σαν να έλεγαν «ε, και λοιπόν;» κάτι που πάντα τον στενοχωρούσε. Ωστόσο, μετά από τρία χρόνια στην Αστυνομία του Λονδίνου δεν είχε δει και πολλά που να ενισχύουν την πίστη του στην ανθρώπινη φύση.

«Όλοι εσείς νομίζετε πως Χριστούγεννα σημαίνουν έναν χοντρό να κατεβαίνει από την καμινάδα σας για να σας φέρει καλούδια», γάβγιζε ο Κόρνις, «ή μια παχουλή γαλοπούλα με γέμιση» –σταμάτησε για να χαχανίσει με το αστείο του– «αλλά για όλα τα αποβράσματα εκεί έξω, τα Χριστούγεννα σημαίνουν αρπαγή και όχι προσφορά. Και δεν περιμένουν να έρθουν οι γιορτές για να ξεκινήσουν». Κάποιοι αστυνομικοί γέλασαν ευγενικά σαν να ήθελαν να ενθαρρύνουν κάποιον ηθοποιό στο ντεμπούτο του.

«Λοιπόν, έχουμε λόγο να πιστεύουμε πως η δεσποινίς Άλις Ντάιαμοντ επέστρεψε και έπιασε δουλειά μαζί με τις Σαράντα Κλέφτρες της στην Όξφορντ Στριτ, στη Ρίτζεν Στριτ και την Μποντ Στριτ. Τα τελευταία δύο χρόνια είχε αισθανθεί την παρουσία μας, γι' αυτό και προτίμησε τις συνοικίες και τις πόλεις της περιφέρειας. Ωστόσο, φαίνεται πως έχει επιστρέψει για τα Χριστούγεννα κι αυτή τη φορά

πρέπει να κάνουμε το παν για να τη συλλάβουμε. Οπότε θέλω όσο το δυνατόν περισσότερους από εσάς έξω στους δρόμους, και να μου κάνετε αναφορά μετά από κάθε περιπολία σας. Το πιάσατε;» Κοίταξε συνοφρυωμένος το πλήθος. «Ωραία. Τώρα στοιχηθείτε και ο αστυνόμος Κλάτοκ από δω θα σας αναθέσει την αποστολή σας. Θα δουλεύετε ανά δύο και με πολιτικά ρούχα».

Έριξε μια τελευταία ματιά στους κορδωμένους άντρες και βγήκε από το δωμάτιο.

Ο Γκάι κοίταξε γύρω ανήσυχος. Όλοι έβρισκαν γρήγορα τον συνεργάτη τους, μερικές φορές αρκούσε ένα κλείσιμο του ματιού ή ένα νεύμα για να συνεννοηθούν. Ο Γκάι ένιωθε νοσταλγία για τον παλιό συνεργάτη του στην Αστυνομία των Σιδηροδρόμων Λονδίνου, Μπράιτον και Νοτίων Ακτών, τον Χάρι, ο οποίος τελικά είχε εγκαταλείψει αυτή τη δουλειά πριν από μερικούς μήνες, για να δουλέψει ως μουσικός στα καινούρια τζαζ κλαμπ που φύτευναν στην πόλη σαν μανιτάρια. Δεν είναι πως ο Γκάι δεν είχε φίλους ή γνωστούς στο Τμήμα, αλλά στην προκειμένη περίπτωση δεν έπαχνε απλώς για κάποιον συμπαθητικό συνάδελφο για να καθίσει δίπλα του στην καντίνα την ώρα που έτρωγε το μεσημεριανό του. Χρειάζοταν κάποιον που θα τον βοηθούσε να φέρει μια καλή ψαριά στα χέρια του Κόρνις, έναν συνεργάτη που θα τον βοηθούσε να διακριθεί, να πάρει επαίνους και προαγωγή. Εφτά μήνες στο γραφείο και δεν είχε γίνει τίποτα για να προαχθεί, τίποτα που θα τον έκανε περήφανο για την επιτυχία του.

Παρακολουθούσε παραιτημένος το δωμάτιο να αδειάζει, τους αστυνομικούς να βγαίνουν δυο δυο, όπως τα ζώα που επιβιβάζονταν θριαμβευτικά στην Κιβωτό του Νώε.



Όταν βγήκαν και οι τελευταίοι που μάλλον έμοιαζαν με ζευγάρι ύαινες, ο αστυνόμος Κλάτοκ άρχισε να μαζεύει τα χαρτιά του και να ετοιμάζεται να φύγει. Ο Γκάι πλησίασε το γραφείο του και άρχισε να μιλάει, παρότι το στόμα του είχε στεγνώσει και η φωνή του ακούστηκε σαν κόασμα βατράχου.

«Με συγχωρείτε, κύριε».

Ο Κλάτοκ τον κοίταξε και το μουστάκι του γυάλιζε. «Τι;»

«Αναρωτιέμαι αν θα μπορούσα να έχω κι εγώ μian ανάθεση, κύριε».

Ο Κλάτοκ περιέφερε το βλέμμα του και στις τέσσερις γωνίες του δωματίου. «Δεν βλέπω κανέναν μαζί σου. Άκουσες το αφεντικό. Πρέπει να δουλέψετε ανά δύο».

«Μάλιστα, κύριε. Έχω συνεργάτη, απλώς...» Σταμάτησε και σκέφτηκε για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. «Είναι έξω σε κάποια άλλη αποστολή προς το παρόν. Αλλά θα γυρίσει σύντομα και θα μπορούσαμε να βγούμε αμέσως για περιπολία».

«Όνομα;»

«Το δικό μου, κύριε;»

«Όχι, του παιδιού που γυαλίζει τις μπότες του βασιλιά της Αγγλίας... Μάλιστα, το δικό σου».

«Αρχιφύλακας Σάλιβαν, κύριε. Και το όνομα του συνεργάτη μου είναι αστυφύλακας Μουν».

Ο Κλάτοκ κοίταξε τον κατάλογό του. «Μπορείτε να πάτε στην Γκρέιτ Μάλμπορο Στριτ. Εκεί τα μαγαζιά είναι μικρότερα και είναι λιγότερο πιθανό να γίνουν στόχος, αλλά ποτέ δεν ξέρεις. Θα φέρετε την αναφορά σας στις έξι ακριβώς. Σημειώστε οτιδήποτε ύποπτο, μιλήστε με τους υπαλλήλους και τα σχετικά. Ξέρεις τη διαδικασία».

Σήκωσε το φρύδι και κοίταξε τον Γκάι. «Ξέρεις σίγουρα τη διαδικασία, ε;»

«Α, φυσικά, κύριε. Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε».

Ο Γκάι χαμογελούσε σαν να είχε μόλις ανοίξει τη χριστουγεννιάτικη κάλτσα του Αϊ-Βασίλη και να ανακάλυψε πως περιείχε χρυσά νομίσματα αντί για σοκολατένια. Σταμάτησε και διαπίστωσε πως ο Κλάτοκ τον κοίταζε. «Να πηγαίνω, κύριε, ε;»

«Έτσι φαίνεται, αρχιφύλακα Σάλιβαν».

«Έφυγα, κύριε». Ο Γκάι βγήκε από το δωμάτιο κι επέστρεψε στην υποδοχή.

Η Μέρι άρχισε να χοροπηδάει από τη χαρά της όταν ο Γκάι τής είπε τα νέα. «Του έδωσες το όνομά μου;» ρώτησε για τρίτη φορά. «Και δεν είπε πως δεν μπορώ να πάω;»

Ο Γκάι τη διαβεβαίωσε για ακόμη μια φορά.

«Ναι, το έδωσα. Και όντως, δεν είπε τίποτα. Μα υπάρχει ένα άλλο πρόβλημα».

«Τι πρόβλημα;»

«Υποτίθεται πως πρέπει να βρίσκομαι στην υποδοχή».

«Καλά... γιατί δεν λες σε αυτόν που κανονίζει τις βάρδιες πως σου έχουν αναθέσει άλλα καθήκοντα; Θα αναγκαστούν να βρουν κάποιον άλλο να πάρει τη θέση σου». Άνοιξε διάπλατα τα μάτια της κι ένωσε τα χέρια της σαν να ήθελε να προσευχηθεί. «Σε παρακαλώ, προσπάθησε. Αυτή είναι η μοναδική μου ευκαιρία να δείξω τις ικανότητές μου. Πρέπει να το κάνω».

Αν μη τι άλλο, ο Γκάι καταλάβαινε πώς ένιωθε. Έγνεψε καταφατικά και έφυγε γρήγορα πριν τον προδώσει η νευρικότητά του. Προς έκπληξή του, ο προϊστάμενός του συμφώνησε χωρίς να του κάνει πολλές ερωτήσεις. Πρέπει να

είχε κυκλοφορήσει η φήμη πως όλοι ήταν απαραίτητοι στις περιπολίες προκειμένου να συλλάβουν την Άλις Ντάιαμοντ και τις Σαράντα Κλέφτρες. Σε χρόνο ρεκόρ ο Γκάι και η Μέρι έτρεξαν στα σπίτια τους να βάλουν πολιτικά και κατευθύνθηκαν προς την Γκρέιτ Μάλμπορο Στριτ σε αναζήτηση της πλέον περιβόητης γυναίκας εγκληματία και της συμμορίας της.

## Κεφάλαιο 3

ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΑΡΤΙ η Νάνσι, η Πάμελα και η Λουίζα επέστρεψαν στο διαμέρισμα της Άιρις Μίτφορντ στο Έλβαστον Πλέις. Η ώρα της επιστροφής τους προδόθηκε από το καθυστερημένο ξύπνημα το επόμενο πρωί και από την αργή ανταπόκρισή τους στις ερωτήσεις της Άιρις στο καθυστερημένο μεσημεριανό γεύμα. Η Λουίζα τις βοήθησε να πακετάρουν και συνόδευσε τις δυο αδελφές μέχρι τον σταθμό του Πάντινγκτον, απ' όπου και πήραν το τρένο της επιστροφής, πάνω στην ώρα για να προλάβουν το δείπνο. Στη συνέχεια η Λουίζα ήταν ελεύθερη να πάει στο ραντεβού της με την υπηρέτρια που συνάντησε το προηγούμενο βράδυ, την Ντούλσι Λονγκ.

Η Λουίζα είχε κανονίσει εδώ και καιρό να παραμείνει στο Λονδίνο το βράδυ, λέγοντας στη λαίδη Ρεντοντέιλ πως ήθελε να συναντήσει κάποιον ξάδελφό της, αν και στην πραγματικότητα δεν είχε κανέναν στενό συγγενή. Ο πατέρας της είχε πεθάνει πριν από αρκετά χρόνια, η μητέρα της είχε μετακομίσει από το Λονδίνο στο Σάφοκ και ο θείος της Στίβεν είχε καταταγεί στον στρατό και έκτοτε δεν είχε νέα του – κάτι που τη χαροποιούσε πολύ. Ήταν μοναχοπαίδι και δούλευε από την εποχή που είχε παρατήσει το σχολείο,

στα δεκατέσσερά της. Όταν ξεκίνησε να εργάζεται για τους Μίτφορντ, μακριά από το Πιμπόντι Εστέιτ όπου είχε μεγαλώσει, είχε χάσει επαφή σχεδόν με όλους. Η πιο παλιά της φίλη, η Τζένι, κινούνταν σε διαφορετικούς κύκλους χάρη στη φίνα ομορφιά της, παρότι η Λουίζα γνώριζε πως η Τζένι πάντα θα χαιρόταν να τη βλέπει.

Ωστόσο μια ευκαιρία που να συνδυάζει μια επίσκεψη στο Λονδίνο με το μηνιαίο ρεπό της Κυριακής ήταν πολύ καλή για να την προσπεράσει. Ήθελε όσο τίποτε άλλο να αναπνεύσει ξανά τον αέρα της πόλης. Μετά από εβδομάδες μες στις λάσπες της εξοχής, ένα πεζοδρόμιο της φαινόταν σχεδόν... θεραπευτικό. Ο οξύς συνδυασμός ομίχλης και αιθάλης μπορεί να απωθούσε τα βουκολικά ένστικτα του λόρδου Ρεντσοντέιλ, αλλά η Λουίζα τον νοσταλγούσε όπως το κέικ της μητέρας της.

Κάποια στιγμή είχε σκεφτεί πως θα μπορούσε να συναντήσει τον Γκάι Σάλιβαν, αλλά δεν είχε συγκεκριμένο ραντεβού. Έλειπα, στο σπίτι του Κέρτις, την ώρα που η Νάνσι και η Πάμελα είχαν καθίσει για το δείπνο, είχε πιάσει κουβέντα με την υπηρέτρια που είχε ανοίξει την πόρτα. Ίσως να την τράβηξε η λονδρέζικη προφορά της κοπέλας, και αυτή να της δημιούργησε μια τέτοια οικειότητα. Ή μπορεί να ήταν η ματαιοδοξία, το γεγονός ότι συμπαθούμε κάποιο πρόσωπο που δεν είναι παρά ο καθρέφτης του εαυτού μας. Το ένστικτο της Λουίζα είχε αποδειχθεί σωστό. Η Ντούλσι, όπως και η ίδια, εργαζόταν ταυτόχρονα ως υπηρέτρια και ως συνοδός της δεσποινίδας Σάρλοτ. Καθώς οι δυο κοπέλες βοηθούσαν τη μαγείρισσα στην προετοιμασία του δείπνου, αντάλλασσαν κουτσομπολιά και ιστορίες για τις απαιτήσεις και τις εκκεντρικότητες των δύο οικογενειών. Είχαν και οι

δυο παρόμοιοι παρελθόν, το οποίο οι εργοδότες τους ούτε ήξεραν ούτε θα μπορούσαν να κατανοήσουν. Στη συντροφιά της Ντούλσι ένιωθε περισσότερο σαν να επέστρεφε στο σπίτι της απ' ό,τι όταν πήγαινε στην αγροικία της μητέρας της για μια εβδομάδα τον χρόνο.

Μετά από αυτή τη χαλαρή συζήτηση είχαν κανονίσει να συναντηθούν μπροστά στα λιοντάρια στην Τραφάλγκαρ Σκούεαρ στις έξι το απόγευμα της επόμενης μέρας. Το σημείο συνάντησης ήταν ιδέα της Ντούλσι και η Λουίζα παραλίγο να της ζητήσει να το αλλάξουν, ωστόσο είπε μέσα της πως δεν ήταν ανάγκη να είναι τόσο ισχυρογνώμων. Αποτίναξε την ανάμνηση της τελευταίας φοράς που είχε βρεθεί εκεί με τη Νάνσι, αμέσως μετά την αναχώρησή τους από το Σαβόι, όταν είχε τον φόβο ότι θα την έβλεπε κάποιος και θα αποκάλυπτε τα κατατόπια της στον θείο Στίβεν. Και είχε προκληθεί καβγάς ανάμεσά τους όταν η Λουίζα προσπάθησε να πει στη Νάνσι πως δεν μπορούσε να επιστρέψει στο πάρτι, αλλά τότε είχαν πέσει πάνω σε έναν άντρα που ισχυρίστηκε πως το όνομά του ήταν Ρόλαντ Λακνόρ. Είχε σημαδέψει την έναρξη αυτού που είχε εξελιχθεί σε μια μακρά και ταραχώδη περιπέτεια, στην οποία ανακατεύτηκε και ο Γκάι, και είχε να κάνει με τη δολοφονία μιας νοσοκόμας, της Φλόρενς Ναϊτινγκέιλ Σορ.

Τα επόμενα χρόνια, ενώ η Λουίζα στο μεγαλύτερο διάστημα απολάμβανε τη δουλειά της, της έλειπε η φίλη της η Νάνσι και ζήλευε την απρόσκοπτη είσοδό της στην ενήλικη ζωή.

Η Νάνσι δεν κοιμόταν πια στα παιδικά δωμάτια, είχε μετακομίσει στην κεντρική πτέρυγα του σπιτιού και περνούσε τα Σαββατοκύριακά της με φίλους στην Οξφόρδη και

στο Λονδίνο, επιστρέφοντας σπίτι με πολλές ιστορίες για φάρσες και πάρτι.

Ούτε τον Γκάι έβλεπε πια συχνά η Λουίζα, παρότι αλληλογραφούσαν και απολάμβανε τα εκκεντρικά γράμματά του, στα οποία έγραφε για όσους τρελούς, κακούς και επικίνδυνους ανθρώπους συναντούσε μέσω της δουλειάς του στη Μητροπολιτική Αστυνομία. Διαβάζοντας πίσω από τις γραμμές, διέκρινε πως οι σχέσεις του με όλους αυτούς ήταν μάλλον πολύ επιφανειακές για να είναι αυτός ο αστυνομικός που τους είχε συλλάβει, αλλά δεν παραπονιόταν ποτέ γι' αυτό και η Λουίζα το θεωρούσε τουλάχιστον αξιοθαύμαστο, αν όχι φοβερά συναρπαστικό.

Λίγα λεπτά μετά τις έξι η Λουίζα συνέχιζε να στέκεται δίπλα στα πέτρινα λιοντάρια με το καλύτερο φόρεμά της, ένα μπλε φόρεμα, αποφόρι της Νάνσι, που είχε μεταποιήσει στα μέτρα της. Κομποί άντρες και γυναίκες την προσπερνούσαν βιαστικά για να πάνε στις βραδινές εξόδους τους, και η Λουίζα άρχισε να κάνει νευρικές κινήσεις, διερωτώμενη εντέλει αν αυτή η συνάντηση ήταν καλή ιδέα. Έπειτα είδε από τη γωνία να εμφανίζεται η Ντούλσι, κουνώντας το χέρι για να τραβήξει την προσοχή της.

«Συγγνώμη που άργησα λιγάκι», είπε η Ντούλσι τρέχοντας κοντά της με ένα χαμόγελο. «Η μαντάμ Σάρλοτ δεν μπορούσε να βρει την καρφίτσα της από γρανάτη, και καθώς αυτή ήταν η μόνη που ταίριαζε με τα ρούχα της, έπρεπε να την ψάξω κι εγώ μαζί της...» Σταμάτησε για να ανταλλάξει μια ματιά κατανόησης με τη Λουίζα και γέλασαν κι οι δυο. Θεέ μου, τι ωραία που ήταν να μπορεί να το κάνει

αυτό. «Θα πάρουμε το λεωφορείο 36», συνέχισε η Ντούλσι. «Θα μας πάει μέχρι την παλιά παμπ όπου σύχναζα. Ξέρω πως θα περάσουμε καλά εκεί, θα πάρουμε το ποτάκι μας και θα χορέψουμε, χωρίς να μας ενοχλήσει κανένας. Δεν είναι όπως εδώ γύρω – εδώ είναι είτε πολύ ψηλομύτες είτε άντρες που ρωτούν αν μπορούν να κοιτάξουν κάτω από τη φούστα σου για μισή πένα, έτσι δεν είναι; Ναι, ξέρεις πως έχω δίκιο. Έλα, πάμε, κορίτσι μου».

Και προχώρησε αποφασιστικά. Η Λουίζα πήρε μια ανάσα και ακολούθησε.